

Hejsek 1

ROČNÍK XLI září 2025

ČASOPIS ODDÍLU *Upřed*

Pejsek štěká...

Haf! Ňaf! Haf!

Štěkám všem na pozdrav! Doufám, že jste si všichni užili prázdniny, jak jen to šlo, pořádně jste si odpočinuli, užili si spoustu sluníčka a moc vám nepršelo. Prázdniny už jsou sice za námi, ale je tu další oddílový rok. Těším se na všechny schůzky a výpravy. Jsem zvědavý, jaká všechna dobrodružství nás čekají.

Haf! Ňaf! Haf!

S novým školním rokem nastalo pár změn. Malý Vpřed bude tento rok fungovat jako nejmladší družinovka, bude se scházet jednou za čtrnáct dní, povedou je Kvítek a Aža. Z Malého Vpředu do Velkého Vpředu přichází Saša, Štěpi M., Hugo, Maru a Monča,

moc vás vítám mezi Velkými Vpředáky.

Na rozloučenou zas smutně vyji Tee a Sáře. Určitě se ale ještě v budoucnu uvidíme, tak se mějte zatím krásně. Ptáte se, kde je Týna? Zdraví vás ze Španělska, nebojte se — je tam na Erasmu a zase se za půlrok či rok vrátí.

Haf! Ňaf! Haf!

Zaplaťte, prosím, co nejdříve příspěvky, které činí 800 Kč na celý rok. Příspěvky plat'te přes účet, informace najdete na *vpr.red/rodice*.

Haf! Ňaf! Haf!

Poklad Šarlatové Bouře se nám podařilo najít i bez kapitána, a tím jsme zakončili naši dobrodružnou plavbu na galeoně, šalupách i fregatě.

Všem se nám však bude ještě chvíli stýskat po vylepšování lodí, zpívání u ohně, námořnických hrách... prostě po velkém dobrodružství na moři, tak pokud jste tak ještě neudělali, určitě se koukněte na web na fotky (*vpr.red/sarlatovaboure*).

Haf! Ľaf! Haf!

O víkendu 19. — 21. 9. nás čeká všechny první letošní výprava, a to na Vraní skálu. Nebude to jen tak klasická Vraní. Přesný rozsah, kdy a jak to bude, se dozvíte včas, ale určitě se můžete těšit na velké dobrodruž-

ství. A první víkend v říjnu půjdeme Padesátku, Trícítku nebo Výpravu pro mladší, tak už můžete začít trénovat svoje nočky. Další výpravy se dozvíte v říjnovém Pejškovi.

Haf! Ľaf! Haf!

Za prázdniny štekám všechno nejlepší k narozeninám Elfí, Esterce, Emmě, Servácovi, Marjance, Kryštofovi, Jendovi a Adamovi, a za září Řízkovi, Janě, Saše, Samaře a Aže. Hodně štěstí, zdraví a zábavy do dalšího roku!

Haf! Ľaf! Haf!

Co budeme dělat my větší?

2. 9.	První schůzka na Vyšehradě	(16.00—19.00)
9. 9.	Oddílová schůzka	(16.30—19.00)
16. 9.	Oddílová schůzka	(16.30—19.00)
19. — 21. 9.	Výprava na Vraní skálu	
23. 9.	Oddílová schůzka	(16.30—19.00)
30. 9.	Oddílová schůzka	(16.30—19.00)

A dále?

4. 10. Výprava s mladšími / Třicítka / Padesátka

Co budeme dělat my menší?

2. 9.	První schůzka na Vyšehradě	(16.00—18.00)
9. 9.	Schůzka	(16.15—17.45)
20. 9.	Výprava na Vraní skálu	
23. 9.	Schůzka	(16.15—17.45)

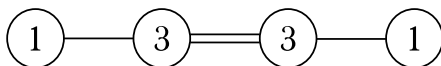
A dále?

4. 10.	Výprava se staršími	
7. 10.	Schůzka	(16.15—17.45)
21. 10.	Schůzka	(16.15—17.45)

Ostrovy a mosty

Každé kolečko s číslem na plánu níže symbolizuje jeden ostrov. Vaším úkolem je mezi sebou propojit všechny ostrovy tak, aby z nich vznikl jeden souvislý systém. Ostrovy je třeba propojit pomocí mostů, které vedou přímkou čarou buď svisle nebo vodorovně z jednoho ostrova na druhý. Každý ostrov má na sobě číslo. Z každého ostrova musí vést přesně takový počet mostů, jaké číslo je v něm zobrazeno. Dva stejné ostrovy mezi sebou mohou mít maximálně dva mosty vedle sebe.

Správně propojené ostrovy tedy vypadají třeba takto:

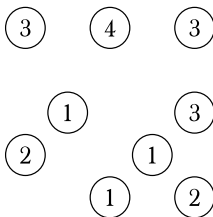

Správné řešení hádanek níže pošlete do e-psa ([vpr.red/epes](mailto:vpr.red@epes)), nebo ho ukažte na schůzce Štěpánovi.

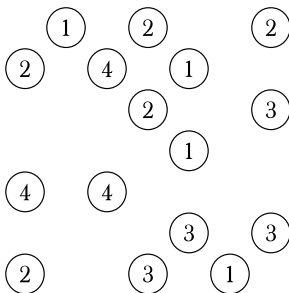
Pro mladší (do 5. třídy včetně)

Spoj ostrovy do jednoho systému tak, aby z každého z nich vedl správný počet mostů:

Pro starší (od 6. třídy včetně)

Spoj ostrovy do jednoho systému tak, aby z každého z nich vedl správný počet mostů:

Poklad Šarlatové Bouře

vyprávění z tábora Malého Vpředu

Ráno nás vzbudilo volání, že je třeba vyplout. Kam? Proč? K ničemu takovému jsme se přece neupsali, tak proč byly naše podpisy na listině? Prý to bude pořádné dobrodružství, tak proč to nezkusit. Sbalili jsme své věci do beden a s vypětím všech sil jsme je donesli do přístavu. Nejprve jsme museli prokázat základní námořnické dovednosti a podstoupit zdravotní prohlídku. Nakonec jsem se ale mohli opravdu nalodit a vyplout. Flotila několika plavidel vyplula z přístavu na společnou cestu. My jsme získali vlastní loď — fregatu, se kterou jsme se mohli plavit, kam se nám zachtělo.

Při pátrání jsme se dozvěděli o pokladu Šarlatové Bouře — bájně lodi. Dědeček paní Marleen, která tuhle výpravu uspořádala, zjistil, kde se poklad nachází. Bohužel se z výpravy za pokladem nevrátil, rodině po něm zbyla akorát mapa k pokladu a památeční vlajka. Na mapě byla vyznačená spousta míst, která jsme při svých výpravách postupně začali objevovat. A začali jsme skládat střípky cesty k pokladu. Samozřejmě tajně, aby ostatní nic netušili.

Plavba na moři nebyla vůbec snadná a potkala nás mnohá úskalí. Naučili jsme se bojovat proti pirátům i nepřízní počasí. Bouře, která poškodila loď, odnesla taky dědečkovu vlajku, pro kterou jsme se museli vypravit. Naštěstí jsme všechny její části rychle našli a paní Marleen měla radost.

Vztahy mezi posádkou byly složité. S vědkyní Femke, o jejíž srdce usiloval dobrodruh Niels, kapitán Dirk moc dobrý vztah neměl. Proto jsme jí museli pomáhat sbírat vzorky, když kapitán odmítl zastavit, nebo se ji vypravit po stopách hledat, když se ztratila. Kapitán Dirk měl ale velký zájem o lékařku Tessu a my jsme mohli tajně pozorovat jejich dostaveníčko.

Po všech útrapách jsme nakonec dopluli na ostrov, kde byl ukrytý poklad. Protože pláněk s cestou k pokladu jsme měli jen my, velcí se vydali prozkoumat ostrov špatným směrem. My jsme se tak mohli v klidu vypravit na místo, kam nás pláněk vedl. Odtamtud nás dál vedl příběh na místa, kudy v průběhu času poklad putoval, až jsme ho nakonec opravdu našli v jedné rozpadlé budově. Spravedlivě jsme se mezi sebou rozdělili a byli jsme rádi, že se po takovém dobrodružství můžeme opět vrátit domů.

Vznik oddílu

na skok do historie aneb něco o oddíle

Ne každý proleze oddílový web skrz na skrz a nikdo neví o oddíle všechno. Byla by škoda zapomínat, kdo za naším oddílem stojí, jak vznikaly naše oddílové tradice, co všechno jsme zažili a co se Vpředákovi prostě může hodit vědět. Během celého roku se podíváme, jak vlastně oddíl vznikl, kdo ho kdy vedl, jaké jsme měli tábory a ještě mnohem víc. V každém dalším Pejskovi vždy najdete otázky týkající se předchozího povídání, tak vám doporučuji číst pozorně. Za správné odpovědi dostanete určitě nějaké ty body do bodování.

Na začátek je nejdůležitější si říct, kdy a kdo oddíl založil. 25. 2. 1978 se asi 12 kluků z Prahy 5 se svým tehdejším vedoucím Lubošem Vaculínem vypravilo do starých opuštěných lomů nedaleko Srbska u Prahy. Tam v jedné rokli podepsali a do země zakopali slibovou listinu oddílu. Byli jsme tenkrát oddílem pionýrským, jiným jsme vlastně ani pořádně nemohli být, ale už tehdy jsme se od ostatních pionýrů lišili. Lákala nás příroda, každých čtrnáct dní jsme pobíhali někde po lese nebo naslouchali praskání táborového ohně. Mnohem více než dnes jsme tenkrát četli „foglarovky“, patřilo to k základnímu oddílovému vzdělání.

První výpravy oddílu vedly na snad i vám známá místa, na Brdy, na Babku, Skalku či k Jezírku, na Srbsko, na ty krásné vápencové terasy zvané Alcazar, kam se tenkrát ještě volně smělo chodit, vyhřívat se na sluníčku a koukat dolů

na řeku s převozníkem a večer klábosit u ohýnku tak blízko u nebe posetého hvězdami... První dva tábory — to byl nejprve Šluknov, v krásné Zadní zemi, v nejsevernějším výběžku Čech, a potom Velhartice, přímo pod stejnojmenným hradem na Šumavě. Počtem členů byl oddíl menší, než je teď — v roce 1998 nás bylo jen přibližně šestnáct. A byli to samí kluci, o čemž koneckonců svědčí i původní znění oddílového pokřiku: „...my jsme hoši, jak se patří, každý z nás má rozum za tři!“

Jedna z prvních oddílových výprav — Brdy, jaro 1978

První tábor — Šluknov, léto 1978

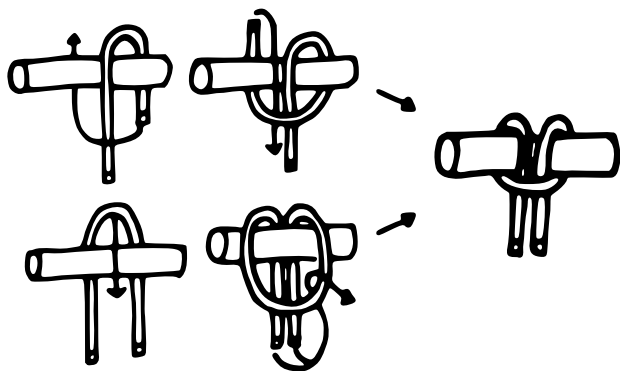
Prosečnice, jaro 1979

Liščí smyčka a liščí tlapky

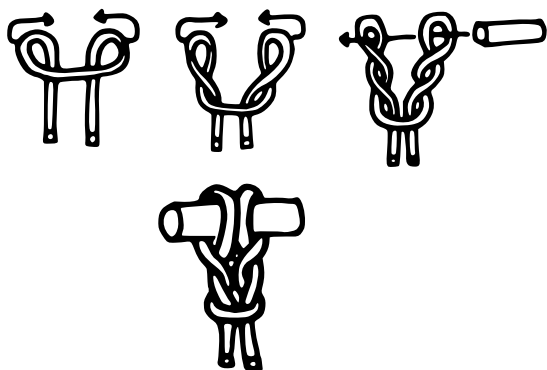
uzly a uzlíky

Liščí smyčka je užitečný a navíc snadný uzel. Použijeme ji vždy, když potřebujeme provaz připevnit k něčemu kulatému. Můžeme tak uvázat smyčku kolem silnějšího lana, provaz přivázat ke kůlu nebo třeba připevnit kovový kruh či karabinu. Existuje mnoho postupů, jak ji uvázat, podle toho, zda ji potřebujeme navléknout, nebo jestli zrovna máme volný konec provazu. Níže najdete dva postupy, jak na to.

Umíš uvázat liščí smyčku levou zadní i se zavázanýma očima? Podívej se na to, jak uvázat liščí tlapky — stačí dvakrát přetočit závit smyčky a je to. Získáš tím uzel, který se méně zatahuje a konce z něj nevyklouznou tak snadno. Kdo liščí smyčku (všichni do 5. třídy) nebo liščí tlapky (od 6. třídy výš) uváže a ukáže Kvítkovi, nebo pošle fotografii uvázaného uzlu přes e-psa (*vpr.red/e-pes*), dostane za odměnu dva body do bodování.

Liščí smyčka

Liščí tlapy

Putování Džbánskem a za divadlem

16. a 17. srpna 2025

Sobota 16. srpna

Z konečné metra Zličín jsme — tedy, přesněji řečeno, Julinka, Kryštof, Kuba a Týna — dojeli piďáckým autobusem směr Karlovy Vary do Řevničova, kde jsme shlédli sortiment místní samoobsluhy a vyrazili v ústrety nejen Ročovu — kýženému cíli, totiž divadelnímu představení kočovného souboru Schovejte slepice s názvem Říkání o pustém ostrově — ale i černým mrakům na obzoru, které se, jak se na první pohled zdálo, nehodlaly klidit z cesty.

Při pozvolném stoupání na vrchol kopce Džbán nás předběhlo snad veškeré obyvatelstvo města Řevničov, které se účastnilo místního běžeckého závodu. Po prvotním schovávání se pod stromy s nadějí, že snad zůstaneme suší, jsme se, po přendání spacáků do batohů s pláštěnkou, už jen při mírném poprchávání střídajícím se s průtržemi vydali dále.

Na mraky zahaleném vrcholu Džbánu již naštěstí pršet přestalo, a tak pokračování trasy přes obec Třeboc a nad údolím stejnojmenného potoka probíhalo v obvyklejším duchu. K pivovarskému dvoru na Dolním Ročově se nám podařilo dorazit před započítím představení s dostačujícím předstihem pro naobědování se a obsazení místní lavičky vším mokrým.

Přímo na divadelní představení jsme se zde sešli ještě

s Pomem a Sárrou a na další cestu se k nám připojila Esterka.

Po shlédnutí divadla, pojednávajícího mimo jiné o plavbě čtyř osob a jedné figuríny, jsme si jako cíl večerního pokračování vytyčili chatu na Hříškově, od které jsme prozíravě měli klíče.

Jsouce na sklonku dne po cestě přes Divice a Novou Ves řádně vyčerpáni, využili jsme občerstvovací nabídku v krámku u hříškovské autobusové zastávky a ulehli jen po krátkém večerním povídání.

Neděle 17. srpna

Po odpočinku i snídani „dosyta“ jsme — s dnešním cílem v Lounech a teplým počasím — vyrazili přes Smolnici — kde se, zase na jinou chatu, od nás odpojila Julinka — dále na Brloh a údolím na Chlumčany. Cesta do Loun nás dále vedla přes skalnatý hřeben Blišanského Chlumu a krajem města k vlakovému nádraží, odkud — po hlášení strojvedoucího ve smyslu: „Nepovedlo se mi zprovoznit informační systém, budeme tedy stavět všude.“ — jsme s přestupem v Kralupech nad Vltavou dojeli zpět do Prahy.

Sojka obecná

Ptáci kolem nás

Když v lese uslyšíte „křéé“, je pravděpodobné, že jste slyšeli sojku. Je to pták oranžovo-hnědé barvy s černým ocasem a zobákem a na černobílých křídlech má známá modrá peříčka, což ji činí nejpestřejším evropským zástupcem z čeledi krkavcovitých. Na hlavě má malou chocholku z per, jež mají černé špičky, kterou vztyčuje při rozčilení.

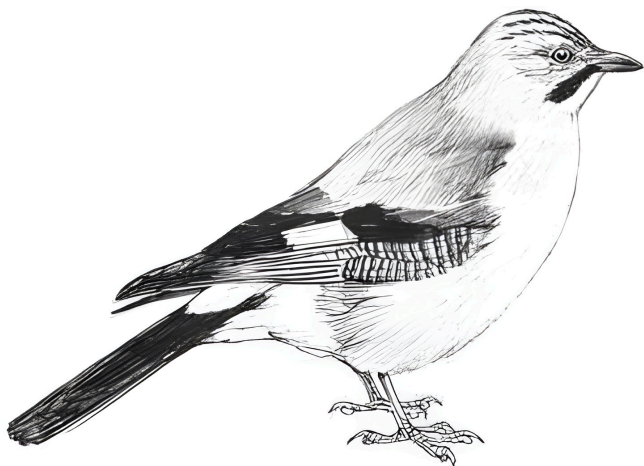
Sojka létá trochu těžkopádně, ale na zemi se pohybuje svižným poskakováním. Nejraději má žaludy a bukvice, ale nepohrdne ani obilím, bobulemi, hmyzem či malými ještěrkami. Na zimu si uchovává potravu ve skrýších, kterých má opravdu mnoho a často se stává, že na některou z nich zapomene.

Hnízda si staví obvykle koncem května z větviček, a vyplavají si je trávou a mechem. Samice naklade většinou pět až sedm vajíček, které pak společně se samcem zahřívají a pak mláďata i společně krmí po dobu, co jsou v hnízdě, což je asi kolem tří týdnů.

Sojky se mohou v přírodě dožít i více než patnácti let. Během života nasbírají desítky tajných skrýší a velmi dobře znají svůj les.

Významnou roli mají také jako „hlídači“. Když zaznamenají nebezpečí, hlasitě varují ostatní, že se blíží dravec, liška nebo člověk.

Takže až se příště vydáte do lesa, zkuste se porozhlédnout, jestli nějakou tu sojku neuvidíte.

Vedoucí starších:

Jenda: 799 790 244

Samara: 733 210 214

Štěpán: 771 113 162

Ester: 605 973 956

Kryštof: 608 746 385

Vedoucí mladších:

Kvítek: 724 264 148

Vydal T. O. Vpřed pro vlastní potřebu.

tovpred.ctrnactka.cz